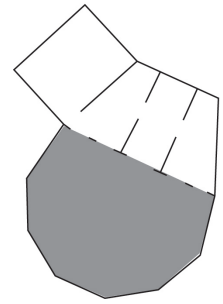

EDITH DEKYNDT

GET OUT OF MY CLOUD

08.05.2010 - 13.06.2010

Nederlands

Edith Dekyndt (°1960, Ieper) woont en werkt in Doornik. In haar video- en geluidswerken, installaties en sculpturale objecten exploreert zij fysieke verschijnselen (zoals geluidsgolven en licht), hanteert ze onzichtbare elementen (zoals stof- en magnetische deeltjes) en registreert ze efemere gebeurtenissen. Aan de hand van een minimale en esthetische beeldtaal herleidt ze deze naar bijna metafysische, zelfstandige composities. Sinds 1999 bundelt de kunstenaar haar conceptuele zoektocht naar het nauwelijks zichtbare onder het 'label' *Universal Research of Subjectivity*. Deze titel verraadt dat haar werk eerder een poëtische, dan wel een wetenschappelijke registratie wil zijn. Haar oeuvre van fysieke onderzoeken opent, ondanks hun empirische captering en de reële weergave ervan, een nieuwe dimensie van zinsbegoocheling. Dode objecten worden van microscopisch dichtbij geobserveerd en lijken zo tot leven te komen als een intensifiëring van de realiteit.

Ook in haar nieuw werk, dat in de hemicycle ruimte tot stand is gekomen, past Dekyndt deze subjectieve onderzoeksmethodiek toe. De installatie, *Carousel*, stelt het gegeven van een diacarrousel centraal doorheen beeld, tekst en geluid:

Een KODAK diacarrousel projecteert een reeks van tachtig dia's die gefabriceerd werden in de jaren zestig in Duitsland en sindsdien ongeopend opgeborgen bleven in hun originele verpakking. De projectie openbaart met andere woorden de ruimtelijke en tijdelijke captering van lucht en stofdeeltjes die over een tijdspanne van vijftig jaar bewaard zijn gebleven. Een monitor beeldt tegelijkertijd een citaat af uit de cultserie *Mad Men* waarin het hoofdpersonage Don Draper op zoek gaat naar de kerngedachte achter de uitvinding van de KODAK diacarrousel. Hij wordt hierbij overmand door een zeker gevoel van 'nostalgia', een gewaarwording die eveneens in de opstelling van dit werk voelbaar kan worden. Hoewel de typische vakantiekiekjes hier vervangen werden door plaatjes getekend door stof, craquelures, opgedroogde emulsie,... blijft het idee van 'het wiel' van de carrousel als tijdscapsule overeind staan.

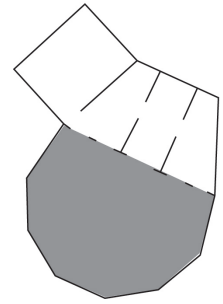
De totstandkoming van het werk wordt onmiskenbaar zichtbaar gelaten in het uiteindelijke resultaat. De installatie krijgt vorm doorheen Dekyndts minimale, bescheiden tussenkomst: namelijk het vinden, uitpakken en presenteren van de dia's. Op deze manier sluipt het aspect van toeval en mislukken in haar werk. Het gaat niet om een definitief beeld, maar om de intermediaire staat van het materiaal. Met het openen van de tijdsapsule wordt deze door tijd en weersomstandigheden automatisch blootgesteld aan een nieuwe metamorfose. Het uitvergroten van het proces is een manier om het moeilijk bevatbare stilstaan van de tijd en zijn pure oorzakelijkheid weer te geven. In dit werk zit dus een analyse en bevraging van een extreem globaal verschijnsel als tijd en de intrinsieke vanzelfsprekendheid ervan vervat. Universele fenomenen als nietsheid, leegte, absorptie en tijd omringen ons en hebben een bepalend effect op ons persoonlijk bestaan, maar worden tegelijkertijd door hun alledaagsheid over het hoofd gezien. Door dit bloot te leggen, scherpt Dekyndt onze zin voor waarneming aan.

De installatie van Dekyndt voegt aan de notie van tijd een nieuwe dimensie toe die zich op twee niveaus representeert: enerzijds op het niveau van de dia's zelf die zolang ongeopend bewaard bleven waardoor de tijd zich er letterlijk in gebrand heeft, en anderzijds op het niveau van de installatie die het gegeven van 'de loop' gestalte geeft. Door de klikkende mechaniek van de projector weerklinkt er een constant ritme doorheen de ruimte die het terug- en vooruitgaan in de tijd symboliseert. De stofdeeltjes – gevangen in tijd en ruimte – worden centraal uitgelicht in de ruimte als ware het een stillevens van stof. De carrousel geeft een microscopische analyse van de tijd weer.

EDITH DEKYNDT

GET OUT OF MY CLOUD

08.05.2010 - 13.06.2010

Français

Edith Dekyndt (° 1960, Ypres) vit et travaille à Tournai. Dans ses œuvres vidéo et sonores, ses installations et sculptures, elle explore des phénomènes physiques (comme les ondes sonores et lumineuses), manipule des éléments invisibles (de la poussière, des particules magnétiques) et enregistre des événements éphémères. L'artiste se sert d'un langage visuel minimal et esthétique, qu'elle réduit à des compositions indépendantes, quasi métaphysiques. Depuis 1999, Dekyndt conceptualise sa quête de l'à peine visible sous le titre de *Universal Research of Subjectivity*. Celui-ci trahit d'emblée la nature plutôt poétique de son œuvre. Malgré l'enregistrement empirique et la véritable restitution qu'elle en fait, ces recherches physiques ne confèrent pas à son œuvre un caractère d'archivage scientifique, mais ouvre une nouvelle dimension d'illusions. Des objets morts sont observés de très près, comme au microscope, semblent prendre vie et devenir une intensification de la réalité.

Dans sa nouvelle œuvre, qu'elle a réalisée dans l'espace en hémicycle, Dekyndt applique cette méthode de recherche subjective. L'installation, intitulée *Carousel*, s'articule autour d'un carrousel de diapositives à travers l'image, le texte et le son :

Un carrousel de diapositives KODAK projette une série de quatre-vingts cadres pour diapositives, fabriqués en Allemagne dans les années 60, et stockés depuis lors dans leur emballage d'origine. La projection dévoile en d'autres termes la captation spatiale et temporelle de l'air et de la poussière conservée depuis cinquante ans. Sur le moniteur s'affiche simultanément une citation de la série culte *Mad Men*, dans lequel le personnage principal, Don Draper, part en quête de l'idée initiale ayant permis l'invention du carrousel de diapositives KODAK. Chemin faisant, ce dernier se sent envahi par une certaine nostalgie, une perception également tangible dans cette installation. Bien que les inmanquables photos de vacances soient remplacées par des plaquettes vierges, juste marquées par de la poussière, des craquelures, des émulsions séchées... L'idée de 'la roue' du carrousel en tant que capsule temps subsiste.

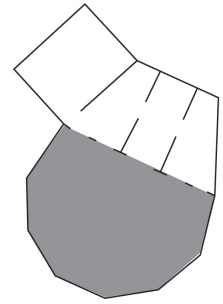
La réalisation de l'œuvre demeure indéniablement visible dans le résultat final. L'installation prend forme à mesure des interventions minimales, discrètes de l'artiste : à savoir, trouver les cadres de diapositives, les déballer, et les présenter. Ainsi, l'aspect aléatoire et faillible s'insinue dans son œuvre. Il ne s'agit pas d'une image définitive, mais d'un état intermédiaire de la matière. En ouvrant une capsule temps, les conditions temporelles et climatiques la soumettent forcément à une nouvelle métamorphose. L'agrandissement de ce processus est un moyen de représenter la suspension du temps, si difficile à saisir, et sa causalité pure. Cette œuvre recèle une analyse et un questionnement d'un phénomène extrêmement global, comme le temps et son évidence intrinsèque. Des phénomènes universels comme le rien, le vide, l'absorption et le temps nous entourent et exercent un effet déterminant sur notre existence personnelle, mais en même temps, nul n'y prête attention à cause de leur banalité. En les exposant, Dekyndt accentue notre sens de la perception.

Son installation ajoute à la notion du temps une dimension qui s'exprime à deux niveaux : d'une part, au niveau de la diapositive elle-même, qui, demeurée si longtemps intouchée, a littéralement vu le temps se graver sur sa pellicule, et d'autre part, au niveau de l'installation, qui donne corps à la notion de 'boucle'. La mécanique du projecteur produit des cliquetis qui résonnent dans l'espace à un rythme régulier et symbolisent les allers et venues dans le temps. Les particules de poussière – enfermées dans le temps et dans l'espace – sont mises en lumière telle une nature morte de poussière. Le carrousel présente une analyse microscopique du temps.

EDITH DEKYNDT

GET OUT OF MY CLOUD

08.05.2010 - 13.06.2010

English

Edith Dekyndt (b. Ypres, 1960) lives and works in Tournai. In visual and sound works, installations and sculptural objects, she explores physical phenomena such as sound waves and light, works with invisible elements, including dust and magnetic particles, and records ephemeral events. Employing a minimal, aesthetic visual language, she traces these back into almost metaphysical, autonomous compositions. Since 1999, Dekyndt has referred to her conceptual search for what is barely visible as *Universal Research of Subjectivity*. This title betrays the fact that her work envisions a poetic, more than a scientific registration. Her oeuvre of physical investigations opens new dimensions of sensual illusion, despite their empirical capture and physical, real representation. Seemingly dead objects are observed from microscopic distances and seem to come to life in an intensified reality.

In her new work, created for KIOSK's hemicycle space, Edith Dekyndt has employed that same subjective, investigative methodology. The images, text and sound of her *Carousel* installation centre on a Kodak Carousel slide projector:

It projects a series of 80 slide mounts produced in Germany in the 1960s, and which remained unopened ever since. In other words, the projections reveal the spatial and temporary capture of light and dust preserved over a period of 50 years. At the same time, on a monitor, we see a quote from the cult series, *Mad Men*, in which protagonist Don Draper goes in search of the idea that was at the heart of the invention of the Kodak Carousel projector. He becomes overwhelmed by a sense of nostalgia, a perception that is equally tangible in the presentation of this work. Although the typical holiday snapshots in the slide show have been replaced here by images defined by dust, cracking, dried-out surface accumulation, and so on, the idea of 'the wheel' of the Carousel as a time capsule remains intact.

How the work came about is unmistakably visible in the final result. The installation takes shape through Edith Dekyndt's minimal, subtle intervention: her discovery, unpacking and presenting of the old slide mounts. The aspects of coincidence, accident and failure creep into the work. This is not about a definitive image, but about the intermediary state of the material. When the time capsule was opened, it was automatically exposed to time and wear, creating a new metamorphosis. The enlargement of the process is a means of giving form to time standing still, to its pure causality, which is so difficult for us to comprehend. This work consequently incorporates an analysis and an interrogation of such a universal phenomenon as time and its intrinsically self-evident character. We are surrounded by ubiquitous phenomena – emptiness, absorption and time – that have a determining effect on our personal existence, but we fail to notice them in their ubiquity. By exposing this, Edith Dekyndt sharpens our sense of perception.

Dekyndt's installation adds a new dimension to our concept of time, which is represented at two levels: that of the 'slides' themselves, which remained untouched for so long, so that time had literally burnt itself into them, and at the level of the installation, which itself gives form to the phenomenon of the recurring 'loop' of time. Because of the mechanical clicking of the projector, a continuous rhythm rings through the space, a symbol of how time moves back and forth. The dust particles – captured in time and space – are now essentially spotlighted in the space, a still life of dust. The carousel projector gives us a microscopic analysis of time.

KIOSK